

ת"פ 27819/06/21 - מדינת ישראל נגד יאיר בוזגלו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 27819-06-21 מדינת ישראל נ' יאיר בוזגלו תאריך: 22/12/2022

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

הנאשם

יאיר בוזגלו

באמצעות ב"כ עו"ד רועי קרן

גזר - דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע העבירות הבאות:

איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בכך שהוא איים על המתלונן באמצעות הטלפון, וזיכיתי אותו, מחמת הספק, מאיומים באמצעות הטלגרם.

פגיעה בנסיבות מחמירות - עבירה על סעיפים 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, בכך שדקר את המתלונן באמצעות סכין שהחזיק, 4 דקירות בפלג גופו התחתון.

החזקת סכין - עבירה על סעיף 186 (א) לחוק העונשין, בכך שהחזיק בסכין, באמצעותה דקר את המתלונן.

החזקת סם מסוכן שלא לצריכתו העצמית בלבד - עבירה על סעיף 7(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, בכך שהחזיק סם מסוג קנבוס, במשקל 541.16 גרם נטו, וקבעתי בהכרעת הדין, שחלק מהכמות הנ"ל אמנם שימשה את הנאשם לשימושו העצמי, אך חלקה האחר והעיקרי לא יועד לשימושו העצמי.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום התגורר א', קטין יליד 2004 (להלן: "המתלונן"), יחד עם בני משפחתו, בדירה בבניין מגורים בכרמיאל (להלן: "הבניין"). בין הנאשם לבין המתלונן ואחיו ב', יליד 1998 (להלן: "ב'"), קיימת היכרות מוקדמת, ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה הנאשם מצוי בסכסוך עם המתלונן ו- ב' (להלן: "הסכסוך"). בחודשים שקדמו לאירוע המתואר בכתב האישום, על רקע הסכסוך, איים הנאשם על ב' בפגיעה שלא כדין בגופו ובגופם של בני משפחתו, בכוונה להפחידו או להקניטו, וביום 25.5.21, סמוך לשעה 23:30, הגיע המתלונן יחד עם חברו ג', קטין יליד 2004 (להלן: "ג'"), שהיו בדרכם לביתם, לחניון הסמוך לבניין, ובאותה שעה עמד הנאשם בחניון, כשהוא אחז בידו בסכין. הנאשם הבחין במתלונן, התקרב אליו כשהסכין בידו, ודרש ממנו להתקרב אליו. המתלונן, אשר חשש מהנאשם, החל לרוץ מהמקום, והנאשם החל לרוץ בעקבותיו, וכאשר החל המתלונן לטפס בריצה במדרגות לכוון הבניין, הוא נפל על הקרקע, ואז התקרב הנאשם אליו, תפס בחולצתו, אחז ברגלו ומשך אותו לכוונו. המתלונן ניסה להשתחרר מאחיזת הנאשם, בכך שבעט בו באמצעות רגלו, ללא הצלחה. בשלב זה דקר הנאשם את המתלונן, באמצעות הסכין שאחז בידו, ארבע דקירות בפלג גופו התחתון, ופצע אותו. עוברת אורח, אשר הבחינה במתרחש, צעקה

"משטרה", ואז עזב הנאשם את המתלונן וברח מהמקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן שלושה פצעים בצד לטקאלי של ירך פרוקסימלי משמאל, ופצע בצד פנימי שליש אמצעי של ירך ימין, כולם באורך של כ- 1.5 ס"מ. המתלונן הובהל לבית החולים באמצעות אמבולנס, ותחת הרדמה מקומית בוצעו שטיפות לפצעים, והם נתפרו ונחבשו. הנאשם נעצר ביום שלמחרת, 26.5.21, בעת שהייתו בחדר בבית מלון אוקיינוס בהרצליה, והוא החזיק ברשותו סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 541.16 גרם נטו.

טיעוני ב"כ המאשימה

3.ב"כ המאשימה התייחסה לעובדות כתב האישום, ולחומרת מעשי הנאשם, לערכים המוגנים שנפגעו, להתייחסות בתי המשפט לחומרה היתרה שבעבירות האלימות ולפגיעה בחיי אדם ובשלמות גופו. ב"כ המאשימה התייחסה לשלושה עניינים המדגישים את חומרת מעשיו של הנאשם: פגיעה במתלונן באמצעות חפץ חד, קטינות המתלונן ופער הגילאים בינו ובין הנאשם, והתוצאה הסופית של פציעת המתלונן בירכיים ובמותניים. ב"כ המאשימה התייחסה לתכנון שקדם לביצוע העבירות, לחלקו המוחלט של הנאשם בביצוען, והפנתה לפסיקה מערכאות משפטיות שונות, ובין היתר התייחסה לפסיקה הבאה: **עפ"ג 14924-12-12**, שם הורשע הנאשם בפציעה בנסיבות מחמירות, בכך שדקר את קורבנו שתי דקירות בישבנו, וכן פציעתו בידו, ובית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין שנה ועד 3 שנות מאסר, והוטלו 15 חודשי מאסר בפועל, כאשר לטענתה מדובר במקרה פחות חמור ממקרהו של הנאשם שבפניי. עוד הפנתה ב"כ המאשימה ל-**ת"פ 3043/04**, בו דובר על נאשם בגיל 19 שנים, ללא עבר פלילי, שדקר את המתלונן דקירה אחת במוותניו, והוא נדון למאסר בפועל למשך שנתיים. עוד הפנתה ב"כ המאשימה ל-**ת"פ 8282/08**, שם הנאשם, שהיה בגיל 23 שנים, דקר את המתלונן באמצעות סכין יפנית בפניו ובצווארו, וכאשר המתלונן ניסה להימלט, הנאשם דקר אותו בידו ובגבו. על אף עברו הנקי של נאשם זה, הוא נדון למאסר בפועל למשך 3.5 שנים. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, שבתיק האחרון אליו התייחסה, לא היה תכנון מוקדם, זאת להבדיל מהנאשם שבפניי.

4.ב"כ המאשימה עתרה לקביעת שני מתחמי ענישה בתיק זה: מתחם אחד בעבירות הסמים, ומתחם שני בטר העבירות. לטעמה, הנאשם החזיק סם מסוג קנבוס במשקל של כ- 540 גרם, ומתחם העונש בגין עבירה זו נע בין 10 חודשי מאסר, ועד ל- 24 חודשים. בנוגע לאירוע הדקירות, טענה ב"כ המאשימה, שמתחם הענישה נע בין 2.5 שנות מאסר ועד 4.5 שנים.

5.ב"כ המאשימה טענה גם בנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בכך שהנאשם לא הודה ולא הביע חרטה, ניהל את ההליך עד תום, ולחובתו הרשעה אחת משנת 2019 בגין התנהגות פרועה במקום ציבורי. עוד נטען, שהנאשם היה עצור בגין תיק זה מיום 25/5/21 ועד ליום 28/6/21, ולאחר מכן שוחרר בתנאי מעצר בית מלאים, בהם שהה מספר חודשים, ולאחריהן הותר לו לצאת לעבודה בשעות היום.

6.בסוף טיעוניה, עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל באמצע המתחמים להם טענה, ולצבור את העונשים שיוטלו, וכן להוסיף מאסר מותנה ארוך ומשמעותי, וכן פיצוי למתלונן.

טיעוני ב"כ הנאשם

7.ב"כ הנאשם התייחס תחילה להרשעה הקודמת של הנאשם, באומרו, שמדובר בהרשעה מאוחרת לתיק זה, וכי בזמן ביצוע העבירות שבפניי, עברו היה נקי. הסנגור התייחס לתקופה הארוכה בה שהה הנאשם בתנאי מעצר בית מלאים, ולאחר מכן יציאתו לעבודה ללא כל הגבלה, מבלי שיפגע באדם כלשהו. הסנגור התייחס להיתר שניתן לנאשם לשימוש בקנבים, ולכן שהסם שהוחזק על ידו שימש כתרופה עבורו. הסנגור התייחס לזיכוי הנאשם מעבירת האיומים שנשלחו מפלאפון אחר, והוא התנגד למתחמי הענישה שנטענו ע"י ב"כ המאשימה. לדברי הסנגור, חלק מהפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, ניתנה בבית המשפט המחוזי, בגין עבירות חמורות מאלה שבהן הורשע הנאשם, והוסיף שבמקרה שלנו, החתכים שנגרמו למתלונן, כתוצאה מדקירתו, הם מינימליים. הסנגור התייחס גם לפסק הדין בתיק **3043/04**, אליו הפנתה ב"כ המאשימה, וטען שהדקירה באותו מקרה הייתה בבטן, שגרמה לקריעה בטחול, והנאשם שם נותח ואושפז, ובית המשפט הטיל עליו בגין מעשיו מאסר למשך שנתיים. בנוגע ל-**רע"פ 4574/17**, טען הסנגור שמדובר באותה עבירה שבה הורשע הנאשם שבפניי, וכי בית המשפט באותו מקרה קבע מתחם ענישה הנע בין 10 חודשי מאסר ועד 36 חודשים, ובסופו של יום הטיל 15 חודשי מאסר בפועל, זאת שעה שהדקירות באותו מקרה היו באזורים חיוניים בגוף המתלונן. לאחר שהסנגור התייחס לפסיקה שהוגשה מטעם ב"כ המאשימה, סיכם באומרו, שהמאשימה אינה יכולה לעתור למאסר העולה על 15 חודשים.

8.ב"כ הנאשם התייחס לפסיקה נוספת, שהוצגה מטעמו: **ת"פ 45270-06-21**, שניתן בבית המשפט המחוזי בחיפה - הרשעה לאחר ניהול הוכחות, בכך שאותו נאשם דקר את המתלונן 3 דקירות, גרם לו לשבר פתוח בעצם, חתך באוזן, חתכים בידיים, בגב, בזרוע, ובגין פציעותיו הוא אושפז למשך 9 ימים בבית חולים. בית המשפט קבע בתיק זה מתחם ענישה הנע בין 14 ועד 38 חודשים, והטיל 18 חודשי מאסר. הסנגור הפנה לפסיקה שצוטטה באותו פסק דין, בה הוטלו על נאשמים שהורשעו בדקירת קורבנותיהם, עונשי מאסר בפועל הנעים בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 33 חודשים, והדגיש שבחלק מאותם תיקים הורשעו הנאשמים בעבירות שבסמכות בית המשפט המחוזי, ושהן חמורות מהעבירות שבביצוען הורשע הנאשם.

9.הסנגור התנגד לקביעת מתחמי ענישה שונים, וטען שיש לקבוע מתחם ענישה אחד, וכי עבירת הסמים מצדיקה קביעת מתחם המתחיל ממאסר מותנה.

10. הסנגור התייחס לניהול התיק ע"י מרשו, וטען "שההודאה והחרטה הם לא חזות הכל", והפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, שהוא בגיל 45 שנים, נורמטיבי, עברו עד לאירועים שתוארו בכתב האישום היה נקי לחלוטין, עבד כל חייו, ולאחרונה הוא עובד בפיקוח מעסיק הצמוד אליו. עוד נטען, שהנאשם גרוש ומשלם מזונות לילדיו. הסנגור ביקש להתחשב בתקופה הארוכה בה היה הנאשם נתון בתנאי מעצר בית, תחילה מלאים ולאחר מכן חלקיים, לכך שהוא הגיע לכל הדיונים, והתיק נוהל על ידו ביעילות. בסוף טיעוניו עתר הסנגור להפנות את מרשו לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, וביקש להטיל על מרשו מאסר למשך 9 חודשים לריצוי בעבודות שירות. ב"כ המאשימה התנגדה להפניית הנאשם לקבלת חו"ד הממונה, והפנתה לטיעוניה.

עדי האופי מטעם הנאשם

11. מטעם הנאשם העידו שני עדים: אחיו - קובי, ואביו - יצחק.

עמוד 3

12. האח קובי, המשרת מזה כ- 23 שנים בשירות בתי הסוהר, אמר שהנאשם הוא אחיו הבכור, שליווה אותו בכל מעשיו, ואף התיר לו לגור אצלו בתקופת שירותו הצבאי. קובי ציין שמשפחתו היא משפחה נורמטיבית, ובנוגע לדברי הנאשם בסוף הדיון האחרון, בו ניתנה הכרעת הדין, ושאליהם אתייחס בהמשך, אמר קובי "גם כששמעתי על התבטאויות כאלה ואחרות לא אהבתי וגינתי את זה. אני יודע מה זה ביהמ"ש, את הכבוד שצריך לתת. אני בטוח שהם הפנימו את זה".

13. קובי הבין, שדברי הנאשם מהדיון הקודם הם דברים חמורים, אך הנאשם עצמו לא הבין זאת, ולא התייחס כלל לאותם דברים, במילתו האחרונה, אליה אתייחס בהמשך.

14. האב יצחק התייחס לכך, שהוא גידל "משפחה לתפארת", 6 ילדים, וכן אימץ 2 ילדים. בנוגע לנאשם אמר, שהוא עוזר לו בקניות, שירת שירות צבאי מלא, "אין סיבה שהילד הזה יהפכו אותו לעברייני", יש לו 3 ילדים, שניים מהם חיילים, והוסיף "הוא השאיר הכל לילדים ועד היום תומך וחבל להרוס את כל זה".

15. דבריו של האב לוקחים בחשבון רק את בנו הנאשם, והוא מתעלם מהנזק שגרם הנאשם למתלונן, עת דקר אותו מספר דקירות, ולהתנהלותו העבריינית של הנאשם, כפי שתוארה בהכרעת הדין. האב ביקש שלא להפוך את בנו לעברייני, אך הוא שוכח, שבנו הנאשם הוא זה אשר ביצע את העבירות, והוא זה שגרם להפיכתו לעברייני, בהתנהגותו הבריונית כלפי המתלונן.

דין והכרעה

16. לאחר מתן הכרעת הדין, בה הורשע הנאשם, הוא פנה אל בית המשפט, בקול צועק וכועס, באומרו: **"אני לא הייתי במקום האירוע, לא הייתי איפה שהטוענים שנעשתה העבירה. אתה עושה הטעות. כל העדויות הם שקרים, יודעים שהדוקר היה בליכפפות ואין טביעות אצבע על הסכין. מה אתה אמיתי? למה אתה מרשיע? קראת את התיק? על סמך מה? גבר על סמך מה? כמו שאתה מחליט שככה היה לך, בעזרת השם, ככה שאתה מאמין לשקרנים ואנשים רמאים שגנבו אותי, רימו אותי והונאו אותי. באמת שלא עשיתי שום דבר ולא פגעתי באף אחד."**

17. במילתו האחרונה, לאחר טיעוני ב"כ הצדדים לעונש, אמר הנאשם: **"לא ביצעתי את העבירה, המריחואנה זה התרופה שלי אני מפיק מזה שמן. בחקירה הראשונה לא לקחתי תרופה לכן דיברתי שטויות באמת שכחתי שהייתי בכרמיאל באותו יום לא שיקרתי פשוט שכחתי. אני בן אדם שלא זוכר דברים בגלל זה דיברתי שטויות. מפה ועד לעשות את המעשים המרחק גדול כדי לדקור אדם אני צריך שיצמידו לי סכין לגרון."**

18. זכותו של הנאשם לכפור במיוחס לו בכתב האישום, וזכותו שלא להסכים עם הכרעת הדין המרשיעה. אך המרחק בין אי-הסכמה זו, ובין אמירת הדברים הקשים כלפי בית המשפט - הוא מרחק בלתי נסלח. הנאשם לא היה מוכן לקבל את ההכרעה בפנייתו לבית המשפט, והוסיף מעין נימה פוגענית כלפי בית המשפט, באומרו "כמו

שאתה מחליט שככה יהיה לך". אחיו, קובי, הבין שמדובר בדברים קשים, והוא ביקש לגנותם, אך הנאשם עצמו, שאמר את הדברים, בחר שלא לחזור בו מהם, והוא לא התייחס אליהם כלל, במילתו האחרונה. דבריו של הנאשם, שנאמרו באולם בית המשפט, כלפי השופט היושב בדיון, מעידים על אופיו האלים של הנאשם, שאינו חושש אפילו ממעמד בית המשפט, ולפני כן לא חשש ממעמד החקירה במשטרה, שם אמר **"אני יושב פה ואני יזין את אמא שלהם ואני ידקור אותם בראש את זה לא עשיתי אבל אני יעשה עד שהמאתיים אלף יחזרו"**, כלומר השתמש במילות האיום "ידקור אותם בראש" בשל חוב כספי, אז קל וחומר כאשר הנאשם היה מסוכסך עם המתלון, לא היה לו כל חשש להגיע בשעת לילה לקרבת ביתו, ולדקור אותו, כפי שקבעתי בהכרעת הדין.

19. מעשי הנאשם, כפי שתוארו בהרחבה בהכרעת הדין, הם מעשים חמורים. הנאשם, במעשיו, פגע בזכותו של כל אדם לשמירה על חייו ולשלמות גופו, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים היא חמורה.

20. אני רואה בכל אירועי הדקירות באמצעות הסכין, כאירוע אחד, בגינו אקבע מתחם ענישה אחד, ואילו בנוגע להחזקת הסם המסוכן, אקבע מתחם ענישה נפרד, המתחיל במאסר מותנה, ומסתיים במספר חודשי מאסר. מכאן, שהמתחם המכריע הוא זה שאקבע בגין עבירות האלימות.

21. בקביעת מתחם הענישה ההולם, לקחתי בחשבון את הפגיעה בערכים המוגנים, וכן את מדיניות הענישה הנהוגה, כולל הפסיקה אליה התייחסתי בטיעוני ב"כ הצדדים דלעיל. עוד לקחתי בחשבון נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובין היתר התחשבתי בעניינים אלה: הנאשם תכנן את מעשיו היטב, עת הגיע בשעת לילה מאוחרת לקרבת ביתו של המתלון, המתין לבואו, וכשראה אותו, הוא רדף אחריו, עד למדרגות ביתו, שם דקר אותו 4 דקירות, וברח מהמקום, בשל הצעקות של אחת השכנות "משטרה". חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא מלא, והנזק שנגרם למתלון הוא חמור - 4 דקירות, שכתוצאה מהן נגרמו למתלון שלושה פצעים בירך שמאל ופצע בירך ימין, כולם באורך של כ- 1.5 ס"מ, שבעקבותיהם הובהל המתלון לבית החולים באמצעות אמבולנס, ותחת הרדמה מקומית בוצעו שטיפות לפצעים, והם נתפרו ונחבשו. עוד לקחתי בחשבון את הנזק שהיה צפוי להיגרם למתלון, כתוצאה ממעשי הנאשם, והוא סיכון ממשי של חייו, כתוצאה מדקירתו באמצעות סכין. התחשבתי בסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, שהן ככל הנראה סכסוך על רקע של אספקת סם מסוכן, את יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו, את גילו של הנאשם, שהוא יליד שנת 1978, את האכזריות והאלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלון, וכן את ניצול פער הגילאים שביניהם - המתלון הוא יליד שנת 2004, והיה קטין בעת דקירתו ע"י הנאשם, ואילו הנאשם הוא יליד שנת 1978, ובעת ביצוע המעשים היה מבוגר מהמתלון הקטין ב- 26 שנים.

22. בחנתי היטב את הפסיקה אליה התייחסו באי-כוח שני הצדדים, ואכן מנעד הענישה שנקבע בערכאות השונות הוא רחב. תופעת האלימות, ופתרון הסכסוכים באמצעות שימוש בסכין, מהווה סכנה קיומית, לחיי חברה תקינים ושלווים. בהתחשב במכלול השיקולים שצוינו על ידי לעיל, תוך שאני ער לפסיקה שהוצגה ע"י ב"כ הצדדים, הגעתי למסקנה, שאין זה נכון ואין זה צודק, לקבוע מתחם ענישה המתחיל ברף תחתון הנמוך משנתיים מאסר בפועל, אחרת החוטא יצא נשכר. בנוגע לרף הענישה העליון - אני קובע אותו על 4 שנות מאסר בפועל, אך מובהר בזאת,

שהן הרף התחתון והן הרף העליון יכולים להשתנות, ככל שהאלימות תמשיך ותגבר.

23. בנוגע לעונש בתוך המתחם, לקחתי בחשבון נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובין היתר התחשבתי בפגיעה של העונש בנאשם ובבני משפחתו, לנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירות ומהרשעתו, וכן בעברו הנקי מהרשעות, נכון למועד ביצוע העבירות שבתיק זה. עוד לקחתי בחשבון את התקופה בה היה הנאשם עצור מאחורי סורג ובריח, משך למעלה מחודש ימים, ולאחר מכן שהייתו מספר חודשים בתנאי מעצר בית מלאים, ואחריהם צמצום מעצר הבית לשעות הלילה, ויציאתו לעבודה בשעות היום. לקחתי בחשבון את חלוף הזמן, מאז ביצוע העבירות מלפני למעלה משנה וחצי ועד היום, וכן התחשבתי בנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה עלו מדברי סנגורו ומדברי עדי האופי מטעמו. מנגד, לקחתי בחשבון את אי-קבלת האחריות של הנאשם על מעשיו, והעדר פיצוי המתלונן על נזקיו שנגרמו ע"י הנאשם.

24. הנאשם דקר את המתלונן, פעם אחר פעם, כך ארבע פעמים, באזור רגליו, לאחר מעידתו על המדרגות המובילות לביתו, בתום מרדף שביצע הנאשם אחריו.

25. **זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות גופו, וזו זכות מקודשת, שכל העובר עליה, פוגע בקדושתה. האלימות הפכה, לצערנו הרב, לחלק בלתי נפרד מ"הנוף" היומיומי בחיי החברה: האלימות נמצאת בתוך הבתים, במוסדות החינוך, החל מהפעוטונים ועד למוסדות להשכלה גבוהה, בכבישים, במגרשים, ולמעשה - בכל מקום. על בתי המשפט לומר את דברם, הן בהרתעת היחיד והן בהרתעת הרבים, בכדי להבהיר לכולי דה עלמא, ששימוש בסכין, וכל אלימות אחרת, מובילה למקום אחד - הוא הכלא, ולתקופה ארוכה.**

26. התנהגותו של הנאשם, שלא רק שלא הביע חרטה על מעשיו, אלא המשיך בהתנהגותו האלימה לאורך כל הדרך, מעידה על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו, ועל הצורך במתן ביטוי למסוכנות זו בגזר דין, בשל החשש לסיכון בטחון הציבור, והחשש שמא הנאשם, שאינו מבין את חומרת מעשיו, ואינו נרתע מלומר דברי אלימות, הן במשטרה והן בבית המשפט, ואינו נרתע מלמשש את אלימותו עת דקר את המתלונן 4 דקירות - יחזור ויבצע מעשי אלימות.

27. מסקנתי היא, שיש להטיל על הנאשם את העונש ברף העליון של מתחם הענישה שנקבע על ידי, ומובהר בזאת, שרף הענישה בתיקי האלימות רק ילך ויעלה, בשל הצורך במיגור תופעת האלימות הפושה בחברתנו.

28. **סוף דבר, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:**

(א) מאסר בפועל למשך 4 שנים, בניכוי ימי מעצרו, מיום 25/5/21 ועד ליום 28/6/21.

(ב) 9 חודשי מאסר על תנאי, אשר יופעלו עם יעבור הנאשם, תוך 3 שנים מיום שחרורו, אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע בתיק זה.

(ג) קנס בסך 10,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים, בסך 2,000 ₪ כל אחד, החל מיום 1/3/23 ובכל 1 לכל חודש אחריו. אי ביצוע אחד או יותר מהתשלומים בזמן, יגרור חיוב הנאשם בכל יתרת הקנס.

(ד) הנאשם יפצה את המתלונן בסכום של 30,000 ₪, אותם עליו לשלם עד ליום 1/2/23.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשפ"ג, 22 דצמבר 2022, במעמד כל הצדדים.